

a házbérekből némi tiszta jövedelem, ez is csak az illető egyesület vagy alap közhasznú céljaira fordíttatik.

Ezek az intézmények — s köztük egyesületünk is — az ország feldarabolása következtében kivétel nélkül válságos helyzetbe kerültek s elvesztették tagjaik s ezzel jövedelmük $\frac{2}{3}$ — $\frac{3}{4}$ részét. Ha háztulajdonuk után váltság fizetésére köteleztetnének, ez létüket, de legalább is közhasznú működésüket veszélyeztetné.

Indokoltnak és méltányosnak tartanók tehát, ha a házváltás alól mentesítenének.

Fogadja Nagyméltóságod kiváló tiszteletünk őszinte nyilvánítását.

Budapest, 1921. évi június hó 26-án.

Bund Károly s. k.
titkár.

Ghillány s. k.
alelnök.

Az egyesület titkárának ezenfelül módjában volt a nemzetgyűlés pénzügyi bizottságában az erdő vagyonszállása ügyében elfoglalt egyesületi álláspontot szóbelileg is bővebben indokolni és némely tekintetben kiegészíteni. Az egyesület elnöksége az illetékes tényezőkkel való személyes érintkezés útján is arra törekedett, hogy a javaslatban lévő sérelmes pontok megfelelően módosíttassanak.

Reméljük, hogy amire a javaslat törvénynyé válik, ezek a kívánatos módosítások tényleg meg is történnek.

A bányászati és erdészeti főiskola kettéválása.

A Sopronba menekült főiskola bányászati tanári kara utóbbi időben élénk agitációt fejtett ki a bánya- és kohómérnöki szakosztályoknak a budapesti József-műegyetemmel való egyesítése érdekében. Ez a törekvés, amely eleinte a műegyetem részéről nem részesült kedvező fogadtatásban, most, amint értesülünk, mégis eredményre vezet, amennyiben már az 1921/22. évi állami költségvetésben a régi selmeczbányai főiskola két ágazatának költségvetése elkülönítve, az illetékes szakminisztériumok költségvetésében nyert elhelyezést, tehát a főiskola kettéválasztását a kormány is elhatározta.

Ismeretes, hogy a magyar erdészeti érdekképviselő, az Országos Erdészeti Egyesület, az 1896. évi országos erdészeti kongresszus óta, amely *Horváth* Sándor érvelése alapján az erdészeti szakoktatás különválasztásának szükségességét első ízben kimondotta, következetesen ezt az álláspontot vallotta, mely a mindenkori földmivelésügyi kormány támogatásában is részesült, anélkül, hogy eddig czélt ért volna. Amidőn ezuttal maga a bányászati tanári kar kívánt a József-műegyetemhez csatlakozni, ez a mozgalom *Kaán* Károly h. államtitkár és illetőleg a földmivelésügyi minisztérium részéről nemcsak ellenkezésre nem talált, hanem helyesléssel fogadtatott. Eddig főleg a pénzügyminisztérium akadályozta meg az erdészet régi törekvését s a hallgatók létszámára nézve mindig kisebbségben lévő bányászat volt akadályja annak, hogy az erdészeti oktatás az előkészítő és segédtantárgyakra vonatkozóan is önállósodjék s a főiskola egész adminisztrációjának közösségéből származó és a tulajdonképeni erdőmérnöki szakoktatás fejlesztését is károsan befolyásoló nehézségtől szabaduljon. Értjük ez alatt főként a két minisztériumnak való alárendeltségből származó, minden csekély ügyben is hosszás tárgyalásokat szülő, minden haladást bénító nehézségeket.

A földmivelésügyi kormányzat tehát az erdészeti szakoktatás önállósodását örömmel fogadta s nem is lehetett akkor, amikor maga a bányászat kívánta a különválasztást, illetékes arra, hogy a közösség fentartása mellett foglalva állást, mintegy beleavatkozzék a bányászati szakoktatás ügyeibe.

A bánya- és kohómérnöki szakosztályok kivonulásával régi, tradicionális kötelékek szakadnak meg s a különválás célszerűsége nem enyésztheti el az elfogódottság érzetét, amely lelkünkben felébred, amidőn két szakma művelői és hivei, akik több mint egy évszázadon át örömben és bánatban egyaránt egymást tisztelő és becsülő kollégiálitással éltek s legutóbb a kényszerű számkivetés keserű sorsában osztoztak, elválni készülnek, a bányászat, hogy belevesse magát a fővárosi élet forgatagába, az erdészet, hogy a vendéglátó Sopronban, vagy talán onnan is elüzetve, más vidéki városunkban folytassa hivatását.

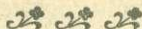
A főiskolai ifjuság idealizmusát dicséri, hogy nem nézi szó nélkül a régi, tisztos koru főiskolának alkatrészeire való bomlását.

Emlékirattal fordult a kormányhoz, amelyben tiltakozik a régi selmeczbányai főiskola szétbontása ellen. A főiskola tradicionális szellemét, a diákéletet, a bajtársiasságot, a főiskola által betöltött nemzeti feladatot félti az eddigi szervezet megbolygatásától.

Hisszük, hogy a bányászat ezeket magával hozza a műegyetemre s annak tág keretében sem fogja levetni teljesen ősrégi szép szokásait s másfelől az önállóságot nyert erdészeti főiskola is, bárhová vesse a sors, meg fogja őrizni azt, ami a régi selmeczi tradíciókból nemes, jó és tiszteletreméltó, a diákélet sajátosságait, annak kinövéséi nélkül, a bajtársi hűséget, a tántoríthatlan magyar nemzeti érzést.

Akik pedig még együtt hallgatták a régi főiskolát, ezentul is egymást megbecsülő hű kollégiálitással fognak az együtt töltött ifjúkori évekre visszagondolni, melyek annál rózsásabb, annál szebb színekben fognak emlékezetükben élni, minél távolabb esnek a jelentől.

Mert így szokott ez lenni az emberi életben! —d.

A Magyar Gazdaszövetség kecskeméti nagygyűlése.

Irta: *de Pottère Gerard.*

A Magyar Gazdaszövetség múlt hó 15. és 16-án Kecskeméten tartott nagygyűlésének, melyet másként tanyai kongresszusnak is neveztek, célja volt egyrészt a tanyai világ összes bajait feltárni, másrészt mindazokat a módokat, eszközöket, eljárásokat és intézkedéseket megjelölni, melyekkel a tanya kulturája emelhető, valamint a fennforgó bajok és nehézségek orvosolhatók és elháríthatók.

Örvendetes körülményként szögezhetem le azt a tényt, hogy ezen a kongresszuson ezuttal fontos erdőgazdasági kérdések fejtegetésére is kínálkozott alkalom, de erdészetünk még abban a megtiszteltetésben is részesült, hogy *Káán Károly* h. államtitkárunk egyben a földmivelésügyi miniszter urat képviselhetette.

Szerencsétlen hazánk jelenlegi válságos helyzete tehát kiváltotta azt az egymásrataltságot, mely szigoruan és parancsolólag követeli, hogy közzgazdaságunk összes szakmai vállvetett erővel és